

VM 1998 Zakopene-Polen

Prolog

For tre år siden var jeg egentlig ikke noe særlig for konkurransefiske. Min oppfatning var at man ikke skal konkurrere i «hobbyer». Etter hvert overbeviste jeg for meg selv at man ikke skal påstå at man ikke liker noe uten og først ha smakt.

Som sagt så gjort. Året etter meldte jeg meg på min første konkurranse. Denne skulle gå i Trysilelva. Jeg kan vel ikke akkurat påstå at min egen plassering var noen braksuksess, men «skaden» var allerede gjort, jeg hadde begynt å skifte mening angående konkurransefiske.

Det første jeg oppdaget av positive ting med konkurransefiske, var at jeg lærte ufattelig mye om mitt eget fiske. Man kan selv tenke seg, etter mange år med fluefiske, et fluefiske på fiskerens premisser. Fiskeren kommer til en fiskeplass han/hun har fisket på før (eller kompisen hans/hennes har gjort det). Man kjenner til hva slags vannstand det bør være, hvor fisken står, hvilke teknikker som fungerer, hva slags fluer man skal velge osv. Med andre ord; selve utfordringen er egentlig sterkt redusert.

Det første jeg opplevde i Trysilelva var følgende: Værsgod; her Pål, har du et hundre meter elvestrekning. Du har aldri fisket her før, men på en time skal du

«lære» plassen. I tillegg skal du få flere fisk enn alle de andre som deltar i konkurransen. Altså en situasjon som fra før av var helt ukjent. Med andre ord: En formidable utfordring.

Et hint til de som har «grodd fast» i samma gamle opplegget. Skaff dere en skikkelig utfordring, og dere vil, særlig hvis dere lykkes, få et helt nytt syn på hva fluefiske dreier seg om.

Av andre positive ting som jeg oppdaget ved å delta i konkurranser var kameratskapet og det sosiale.

Det er en helt spesiell opplevelse å være ivrig fluefisker sammen med en gjeng andre like ivrige fluefiskere som til de grader snakker samme «språk» som seg selv. Vi fluefiskere er jo uten tvil fullstendig gale alle sammen, så her kommer uttrykket «like barn leker best» til sin absolutte rett.

Etter hvert som man har vært med og konkurrert en stund på forskjellige plasser i inn -og utland, altså fått mange utfordringer, så vil jeg gå så langt i mine uttalelser å påstå følgende:

Er man med på det som er av konkurranser i 3 år, da også i andre land, vil man lære mer om fluefiske enn man ville klart å gjøre i løpet av **veldig** mange år på egenhånd.

Som de fleste vet liker jeg heller ikke å ta livet av fisk, ikke det at jeg ikke liker fisk, men i og med at jeg er så mye rundt omkring og fisker, har jeg sett hva et for høyt fiskepress i et vassdrag kan utføre. Der det er kultiveringsmessig riktig å ta opp fisk, gjør jeg også det.

Derfor likte jeg også veldig godt det at konkurranser ble lagt til steder som det var for mye fisk, og altså en fordel med desimering av bestanden.

I de konkurransene som blir lagt til mer sårbare områder, praktiseres «fang & slipp».

Dermed tilfredsstiller fluefiskekonkurranser også den interesse jeg har for en fornuftig forvaltning av våre naturressurser (eller i enkelte områder, på grunn av griske mennesker, mangel på sådanne).

Så til dere som aldri har vært med i en konkurranse, kast alle fordommer å bli med, jeg kan garantere at dere vil bli positivt overrasket.

Litt om området

Stedet VM skulle foregå var altså Zakopane. Byen ligger 922 meter over havet og størrelsen er en del mindre enn Drammen (bykjernen) i areal. Antall innbyggere ca. 28 000. Zakopane lå 16 mil unna Krakow, og vi ble fortalt at i området Krakow-Zakopane bodde det ca. 12 millioner mennesker. Byen ligger ved foten av Tatrafjellene (Karpatene), i den syd-østre spissen av Polen 67 mil fra Warszawa. 5 - 6 mil unna lå Slovakia. Den ene elven vi fisket i delte disse to landene, og en dag vi fisket, vadet Torill og jeg litt langt, og vi fikk beskjed av guiden vår om at vi fisket i feil land (hvilket var helt greit bare man hadde pass og fiskekort).

En annen grunn til at det var enormt mye mennesker i området var den mellom-europeiske fellesferie som var på denne tiden. Skoleferien i Polen var fra ca. 3. Juli frem til 6. September.

Zakopane er polens mest populære feriemål, og et vintersportssted. I og med at det var et populært feriested, var det også polens dyreste, med hotellpriser tett opp mot våre egne. Røyken kostet ufattelige (for polakker) Kr. 82,- for en kartong Prince. Polsk Vodka ca. Kr. 25,- for literen. Tre retters middag med vin eller øl mellom Kr. 50,- og 60,-

Vil man bo skikkelig bra og billig, er leiligheter og mindre overnattingssteder tingen.

Vi ble også fortalt at Zakopane er et veldig konservativt og religiøst (katolsk) sted. (Det var *kun* 5 bordeller her kunne vår guide fortelle). Pave Johannes Paul II kommer fra området, og de enorme kirkebygninger som det var flere av i området, var prydet med veggmalerier av paven.

Før jeg reiste ble jeg også rådet til å vaksinere meg mot hepatitt, polio, difteri, tyfus og stivkrampe. Helt sikkert ikke dumt. Lurt var det også å fylle opp med aktivt kull, Underberger etc.

2. konkurransedag ble 12 personer kjørt på sykehus med akutt matforgifning, og ytterligere 50 stykker ble syke (personlig har jeg fortsatt trøbbel med magen). Årsaken var en hotellmiddag bestående av kylling krydret med salmonella.

Før jeg reiste til Polen hadde jeg gjort meg opp visse formeninger. Man tror ut i fra hva man har hørt, lest, sett på bilder osv. hvordan ting ser ut og hvordan ting er. Akk hvor feil det går an å ta. Flere av oss fant ut kun etter kort tid at vi ikke kunne revurdere våre tanker om Polen, vi måtte starte helt på nytt. En ting er i allefall helt sikkert, jeg vil tilbake i nær fremtid.

VM I FLUEFISKE 1998. ZAKOPANE, POLEN

Lørdag morgen 15. August møttes 6 personer på Fornebu. Formålet var å komme seg på et fly til Warszawa via København

Disse personene var; lagkaptein Torill Kolbu, Stein Solberg, Erik Eikre, Olav Syversbråten, Marit Kronen og meg selv.

Før jeg går videre i min lille beretning, må jeg få lov å si noen ord om Marit.

Marit har et hjerte på størrelse med Akershus fylke. Sjelden treffer man på noen som ofrer seg så mye for andres velvære.

Marit startet dagen mellom fire og halv fem om morgenen. Hvorfor hun sto opp så tidlig ? Jo det var for å være vekkerklokke for resten av gjengen. De som drakk kaffe fikk selvfølgelig også dette servert omtrent på sengen. Ut over dagen gikk det slag i slag med å være bærer, fotograf, psykisk støtte etc. Hun gjorde også en skikkelig jobb med å prøvefiske sammen med oss andre.

Innimellom alt dette, var hun også med på å holde orden på tidsskjemaer, være kartleser osv.

Med andre ord, Marit hadde en lang arbeidsdag. Flere kvelder vi andre tok en øl, var ute og spiste o.l., da satt Marit å bandt fluer (hvilket hun er fenomenal til). Ikke sjelden varte denne fluebindingen nesten til hun skulle vekke oss andre !!

Jeg får vel snakke for meg selv (selv om jeg vet det gjelder et par andre), uten Marit hadde min egen innsats i VM vært, for ikke å si umulig, rimelig laber (har veldig vanskelig for å stå opp tidlig).

Så Marit, tusen takk skal du ha.

Flyturen gikk helt knirkefritt, og vi landet i Polen litt ut på dagen. Blå himmel og ca. 27 grader i skyggen var det som møtte oss.

Vi hadde avtalt å møte vår sjåfør med hans minibuss, som vi hadde leid i 10 dager. Med på lasset skulle også vår polske guide være.

Moraa startet da minibussen skulle fylles av folk og bagasje, det ble, for å si det mildt, meget trangt. Etter mye banning og mas, fikk vi da etter hvert stua alt inn i bussen, og vår 9 timers lange biltur mot Zakopane kunne starte. 9 timer stua inn i en minibuss så trang at vi ikke fikk beveget oss, i den varmen, ble, etter min mening, en prøvelse. Skulle en bytte vann i akvariet, måtte all bagasje ut. Så trangt var det.

Etter ditto mil på veien begynte vi også å bli sultne. Dette viste seg å være et problem. Ikke det at det var mangel på steder å spise, snarere tvert imot (Polen er det landet i Europa som har størst antall butikker i forhold til folketallet), men det viste seg at vi hadde ankommet Polen på landets nasjonaldag. Dette var tydeligvis den dagen da alle som skulle gifte seg gjorde dette. Altså var kroer og restauranter bortleid. Men mat fikk vi etter hvert på en liten kro langs veien. Forøvrig en kro jeg i Norge ville tenkt meg om omtrent 100 ganger før jeg spiste på. Men skepsis til tross, maten var god. Etter hvert fant vi i aller høyeste grad ut at i mange tilfeller var det de spisesteder som så absolutt ikke hadde utseende med seg, som hadde den beste maten.

Bussturen ble også endel forkortet av at det var veldig mye å se på. Uansett om man var, tilsynelatende ute på landet, var det folk overalt. Jeg har aldri i hele mitt liv sett så mye folk på en gang som det jeg gjorde mens jeg var i Polen.

Vi ankom hotell Siwana sent lørdag kveld. Dette hotellet skulle vi altså tilbringe de neste 16 dager på. Grøss og gru. Selvfølgelig ble det også tull ved innsjekkinga. Etter en del harde verbale utvekslinger mellom Torill (via vår engelsktalende guide) og resepsjonistene, ble vi tildelt rom (foreløpig). Rommene var mildt sagt sørgelige, og vi fikk en følelse av hvordan militærkasernene så ut når kommunistene hersket i Polen. Sengetøy fikk man inntrykk av at var godt «innkjørt». Skulle man på «ramma», var for så vidt det greit nok, bare man fikk kastet seg ut av badet i det man trakk i snora. Da sto nemlig vassføyka ut av alle rørdeler.

Men, men, tross alt venner man seg til ting etter hvert, og vi var jo i Polen for å fiske, ikke sitte på hotellrommet (det hadde forøvrig heller ikke gått an på et så lite rom). Noen av «kaksene» som dukket opp etter hvert hadde booket suiter. Kan si det sånn at det *er* forskjell på kong Salomo og Jørgen hattemaker.

Etter noen dager kom også lagets reserve Tor Grøthe, samt Geir Sivertzen, Martin og Theresa. Geir og Martin representerte MUSTAD. Martin var forøvrig, i tillegg til norsk, polsktalende. Dette var en kjempefordel, for det viste seg at det var ufattelig få polakker som snakket annet enn polsk. Hvis de snakket noe annet språk, var det tysk. De få som snakket engelsk, var ikke akkurat det man kan kalle råflinke, men de prøvde så godt de kunne. Vår fenomenale sjåfør kunne ikke annet enn polsk, men det forhindret ham ikke fra å kommunisere med oss nordmenn uten plunder (les; armer og ben). Med på lasset var også representanten fra en av våre andre sponsor, Øistein B. Stoltenberg fra SAS. Øistein var også meget språkfør med tysk, italiensk og engelsk i tillegg til norsk. Team MUSTAD bestod altså til sammen av (med sjåfør og guide) 12 personer.

I tillegg ble vi også assistert av en tidligere deltager på det polske landslaget under treningen.

Vi klarte også å overtale en reserve fra årets polske landslag med å assistere oss under treningsfisket. (Dette var selvfølgelig meget hysj hysj).

Konkurransen var lagt opp til at det skulle fiskes fire økter i to forskjellige elver (Svarte Dunajec og Vite Dunajec) 1. økt skulle være fra drivende båt i reservoar. Dette «vannet» var kun 3 år gammelt. I enden av vannet var det en kraftstasjon som leverte 45 gigawatt (ca. 40 lynneslag). Reguleringen foregikk ved at man «pulset» vannet. Dette førte til at man fikk rimelige solide variasjoner i vannstanden, hvilket ikke akkurat forenklet fisket.

Vårt prøvofiske var da lagt opp etter dette. Det som ble et stort problem for vårt prøvofiske, var at vår guide ikke var tilstrekkelig kjent rent geografisk i det aktuelle område. Det vi ble informert om, var fiskeslagene vi kunne forvente å få. Harr, ørret, regnbueørret, Donaulaks, vederbuk, gjedde, abbor og barbe. De fire sistnevnte teller ikke i konkurranse. For de som ikke kjenner til Donaulaks (lokalnavn hocha hocha), kan jeg fortelle at dette er en laksetype som lever i elva hele året rundt. Primærnæring for Donau-laksen i nevnte elver er barbe. I tillegg tar den også litt for seg av de andre fiskeslagene. Vi ble fortalt at faktisk så har gjeddebestanden

gått tilbake etter at det ble satt ut donaulaks i polske vassdrag. Sistnevnte spiser nemlig gjedde.

Donau-laksen kan minne om atlanterhavslaks som har stått en stund på elva. Størrelsen kan komme opp i 200 cm og oppunder 50 kg !!!!!!!

Barben er en slags karpefisk, og kan bli opp til 4 kg. Barben sies å være den sterkeste fisken polakkene har i forhold til sin størrelse. Vi fikk dessverre ikke kontakt med noen av de største eksemplarene, men de mindre tok tørrflua villig. Vederbuk var det plagsomt mye av, og mange på en 1 - 2 kg. Synd denne fisken ikke er sterkere, for den tar alle fluetyper villig og går på klekkinger akkurat som ørret og harr.

Vederbuk (og også de andre vitfiskartene) ble under konkurransen på enkelte soner litt plagsom. Dette på grunn av at den var for så vidt stor og tung, og reglene tilsa at all fisk skulle håves uansett. Det hendte det gikk på 2 vederbuker samtidig, og når da disse var så vidt store kunne det ta tid å få dem i håven, den tiden hadde vi, som jeg skal komme tilbake til, i aller høyeste grad bruk for.

Torill hadde laget et opplegg for prøvefiske som i grove trekk gikk ut på at alle prøvde forskjellige teknikker og synkegrader på snører på forskjellige steder og tidspunkter. Vi prøvefisket også på tider av døgnet som var relevante.

Det tok heller ikke lange tiden før man skjønnte hva insektspisende fisk i polske vassdrag levde av. Det var vårfluer i alle farger og fasonger. Ikke vanskelig å forstå hvorfor nymfeteknikker fisker godt i mellom-europeiske vassdrag. Vi hadde også massive klekkinger av døgnfluer. Spesielt små (krok 20-28) Baetis, og Heptagenia. Brukbare klekkinger også av steinfluer (Isoperla). Harren så ut til å foretrekke små døgnfluer (tørt og klekkere), mens ørreten foretrakk vårfluelarver. Heptagenia-klekkinger var som hjemme meget tiltrekkende for ørret og regnbue.

Streamere i Muddler Minnow varianter fisket også meget bra.

Plagsomt for prøvefisket var også den tilsynelatende evigvarende trafikken på elva. En populær turistattraksjon var nemlig flåteturer på elva. Flåtene tok 12 passasjerer, og kom med ca. 30 meters mellomrom hele dagen. Heldigvis skulle selve konkurransen foregå utenom området for denne trafikken. Konkurransområdet hadde vært fredet for alle typer bruk i tre måneder, og det skulle visstnok være satt

ut over 15 tonn med ørret og regnbue. Noe donaulaks var også satt ut. At polakkene tok fredningen alvorlig forsto vi da vi en dag skulle prøvefiske. Vi hadde et litt dårlig kart, og bommet på det lovlige prøvefiskeområdet med 500 meter. Olav rakk 5 kast før vi hørte sirener, og det dukket opp et høyst uniformert kjøretøy ført av meget bestemte herrer med store skytevåpen. Olav sveivet inn ganske raskt.

Prøvefisket etter harr ble den virkelige utfordringen. Harren i Polen var forøvrig ikke helt den samme type harr som vi har i Norge. Maksimumstørrelsen var noe mindre, og den var lysere i fargen med endel sorte prikker (skikkelig gullfisk). Spesielt var det også at harren hadde «sine» steder i elvene. På disse «stedene» (ofte ikke større enn 40-50 kvadratmeter) kunne det til gjengjeld stå hundrevis av harr. Man kunne ofte se dem i vannet. I de periodene det klekket døgnfluer virkelig kokte det av fisk. Ikke var den sky heller. Man kunne vade rett gjennom en stim av fisk, og 2 minutter etter begynte den å vake igjen. Det eneste den virket litt sky for, var for tykk fortom. Polakkene kalte harren for «professor», dette navnet var helt klart ikke til å misforstå. Harren vaket på det som var av tørrfluer og klekkere som vi serverte, men tror dere den satt fast? Nei da, krokingen var det som var utfordringen. Stein knakk koden ganske tidlig, og de to neste dagene brukte vi på å trene kroking av harr. Tor ble med meg for å trene en ettermiddagsøkt, og jeg må si at jeg aldri har vært borti en mer frustrerende fiskesituasjon. Tor som hadde trent på harr dagen før, kom hele tiden med råd og tips, men jeg må innrømme at det tok tid før jeg innså at harren faktisk var så vrien som Tor prøvde å dunke inn i hodet på meg. Det viste seg det at harren bare ble kroknet hvis flua hadde riktig størrelse, og i tillegg, tilslaget kom idet (helst før) vaket kom. Oppskriften Stein formidlet til oss andre var følgende: 60 - 100 cm 0.10 - 0.12 mm fortom rett på fluesnøret. Personlig begynte jeg med samme fortomsopplegget jeg bruker hjemme (1 - 2 stanglengder fortom), og da ble ikke tilslaget raskt nok. Det var også bare å glemme kast på over 8-10 meter. Heldigvis for meg hadde Tor tålmodighet til å stå ved siden av meg å mase helt til det gikk opp for meg hvor spesiell denne harren var, og takk for det, ellers hadde jeg vel stått der ennå. Så med kort fortom, korte kast, og CDC fluer i størrelse 22-24 (fra Marits flueboks), fikk jeg også (til slutt) harren til å sitte.

Når man først fikk til riktig tilslag (og ellers riktig teknikk), kom det opp et stort antall meget raskt.

Forøvrig var administrasjonen av fisket i Polen lagt opp på følgende måte: Det var et overskytende organ (sportsfiskerunion).

Kjøpte man fiskekort, gjorde man det for alle vassdrag i hele Polen. Årskort for polakker kostet ca. Kr. 150,- For utlendinger var prisen ca. Kr. 350,-

Så godt som alt av penger som kommer fra fiskekortsalg tilbakeføres til landets vassdrag. Forøvrig har også polske myndigheter fått øynene kraftig opp for miljøvern. Å tenke miljø blant polske politikere er nå en motesak. (Hvilket ikke kan være annet enn positivt i et tidligere så forurenset land).

Det var et meget spent Team MUSTAD som ble transportert til sine respektive soner første konkurransedag. Vi hadde, grunnet intenst prøvefiske, ikke sett alle konkurransesonene. (Hvilket hadde, etter min mening, vært en fordel). Konkurransesonene skilte seg i hovedsak ut ved at de var dypere og at de noen steder hadde hardere strøm enn treningssonene. Motsatt var det også på den måten at det var soner med max. 10 meter bred elv og dypeste vann på 70 cm, og krystallklart. Det eneste vi fikk informasjon om i bussen på vei til konkurransesonene var at det var «nok» fisk til alle.

Den første sonen jeg skulle fiske på hadde en bratt skråning ned til vannkanten med dyprenna på min side av elva. Strømmen hadde enorm hastighet, og jeg mistet, for å si det mildt, litt av troen. Valget sto mellom polsk nymfeteknikk og glassline med streamer som endeflue og våtflue som opphenger. Valget falt på det siste. Allerede første kastet hadde jeg kontakt med fisk, og for sikkerhets skyld hadde det gått på en regnbue på 31 cm på endeflua og en ørret på 37 cm på opphengerflua. Med hjelp av strømmen kan vel de fleste tenke seg åssen detta raste av gårde. Men etter hvert klarte jeg å få fiskene i hoven, brukbar start. Siden ble det bare «verre». Det var som å fiske i en enorm makrellstim med hekle. Det beit minimum 2 ganger p.r. kast. Denne type fiske var noe helt nytt for meg, og jeg kløna bort en hel haug med fisk. Men, tross alt, jeg hadde fått opp 26 fisker. Alt kontrolløren min sa var: På!, you are playing the fish to long. Jo da, jeg hadde forstått det, men hva i svarte skal en stakkar gjøre med sterk fisk godt hjulpet av sterk strøm (og flere ganger 2 fisk samtidig) ? Løsningen ga seg selv. Jeg var nødt til å kjøre tyngre opplegg. Jeg greide også for sikkerhets skyld, mens jeg kjørte en regnbue som hadde tatt opphengeren, å få på en donaulaks. Denne ble sikkert lurt av vinglinga til den regnbuen jeg hadde på opphengerflua. Vekta ble anslått av til-

skuerne (som det var store stimer av) til ca. 6 kg. Tjo bing, kunne like gjerne huka et tog. 10 sekunder, 30 meter bakline, hasta la` vista baby.

Misfornøyd med min aller første sone i mitt aller første VM kan jeg ikke si jeg var, men litt skuffende var det å miste så mye fisk. Bedre ble det ikke i lunchen da jeg fikk høre at tsjekkeren som fisket på sonen nedenfor meg (en sone med mye roligere strøm, men dog), hadde fått **62** tellende fisk. Når man tenker på at man skal kaste ut, kroke, få inn fisken, håve og levere fisken til kontrolløren, vade ut igjen, osv. da vil man få følgende statistikk: Tsjekkeren mine damer og herrer, hadde fått opp en fisk hvert 2,9 minutt i 3 timer i strekk. Slitsomt? Ja. Vant han økta ? Ja.

Ettermiddagsøkten skulle jeg utføre i en roligere del litt nedstrøms i elva. Min tysktalende kontrollør fortalte at slovaken som hadde fisket på sonen før meg hadde fått 42 tellende fisk. Ikke så oppløftende (trodde jeg) med tanke på hvor mange fisk som var igjen på 75 meter elv som ikke var krocket. Men heldigvis, mens vi satt og pratet og ventet på at økta skulle begynne, begynte det å klekke døgnfluer (Heptagenia). Boblebad var det første som slo meg. Dette så virkelig ut som om det skulle ta av helt, og det gjorde det. Jeg rigget opp 7er stanga med glasslina. Glassline fordi man da kan fiske de første meterne tørt, og resten av kastet vått. («Glasslina» det her refereres til er 3M sin Stillwater. Verdens beste flueline i sitt slag. Gjennomsiktig, smidig, ufattelig slitesterk, uniform sink, sinnssykt langtkastende etc. Superlativene vil ingen ende ta).

1 stanglengde 0,30 mm fortom, Texas Pål Muddler i enden, stor klekker som opphenger.

Her skulle det gå fort. Det jeg var noe skeptisk til var om fluekrokene ville tåle et så hardt press uten og ryke eller rette seg ut. Fluene jeg skulle bruke var bundet på Mustad`s nye BLN streamerkrok som jeg aldri hadde prøvd før. Ubegrunnet frykt, disse krokene så ut til å tåle alt, og de krocket også meget bra selv med nedklemt mothake. (Løp å kjøp). Forøvrig var det også en annen krok fra MUSTAD som viste seg helt overlegen, nemlig 80250. (Til polske nymfer og vårfluelarver).

Rykte om at det før på dagen hadde blitt tatt mange fisk på sonen jeg skulle til å fiske på, hadde tydeligvis spredd seg i hele området, og når jeg tilfeldigvis kom til å se i motsatt retning av elven viste det seg at det hadde samlet seg en hærskere tilskuere. Ikke hadde jeg hørt dem, enda de var bare noen meter fra der jeg satt. Utrolig at så mange mennesker kunne være så stille. Jeg spurte kontrolløren om hvorfor

de var så stille ? Jo, sa han, det var fordi de ikke ville forstyrre konsentrasjonen min. Hellandussen for en høflig innstilling. Har aldri opplevd maken. På andre siden av elven, 100 meter oppstrøms, hadde det samlet seg 40 - 50 ungdommer, og de hadde sendt en i bil for å spørre kontrolløren om de var i veien for meg ? Er det mulig ? Så høflige mennesker finnes faktisk. Etter hvert dukket det også opp flere polakker som ville komme med råd før økta begynte. (I løpet av de 3 dagene konkurransen varte, fikk alle på laget absolutt bekreftet det de hadde fått inntrykk av allerede fra første dag, polakkene hadde stor interesse for at det norske laget gjorde det bra). Blant de jeg snakket med var fluefiskeforfattere, den polske kapteinen, guider osv. (En av de polske guidene hadde for sikkerhets skyld vært guide i GAULA). Alle kom de med små stikkpiller om hvordan jeg burde gjøre det. Jeg må innrømme at jeg var på vei til å bytte opplegg før økta begynte. Men på en måte syntes jeg ikke det var riktig å gjøre nøyaktig som de lokalkjente sa, så jeg kjørte i gang med det opplegget jeg hadde bestemt meg for. Det nærmet seg tiden for at økta skulle begynne, og jeg vadet noen få meter ut i vannet. Da jeg snudde meg for å se om kontrolløren ga tegn til at jeg kunne begynne, fikk jeg se at det var kommet ennå flere tilskuere, i tillegg var det montert opp flere kameraer og fotografiapparat. Ditto TV- team med kameraer, journalister etc. samt over 100 tilskuere, jo da, jeg fikk et snev av prestasjonsangst. Kontrolløren ga tegn til at jeg kunne starte fiskingen. Det første jeg gjorde (selvfølgelig), var å tenne en røyk. Som kjent biter det alltid når man gjør dette. Så var dette heller intet unntak, det første kastet gikk ut, fluene landet, synkronvak. To regnbuer hadde tatt fluene mine samtidig. Fiskene ble håvet, levert til kontrollør, og jeg vadet ut for å fortsette fiskingen. Neste kast, reprise. 4 fisk på fire minutter. Stående ovasjoner fra et entusiastisk publikum, vips så var den prestasjonsangsten borte. Når så de 3 timene var gått, hadde jeg fått opp 50 fisk. For en opplevelse, og for et slit.

De neste 45 minuttene gikk med til å skrive autografer, gi intervjuer osv.

Summa summarum var dette en stor opplevelse, men jeg er glad det ikke skjer for ofte. Mengden fisk i denne delen av elva var helt usannsynlig, og man skulle ikke gjentatt dette ofte før det hadde blitt rimelig kjedelig. Men innimellom er det rått.

Tilbake på hotellet, vente på de andre på laget, få greie på hvordan de andre landene hadde gjort det osv. Møter på kveldstid, gå gjennom fluer, hendelser, planlegge taktikk for neste dag etc. La meg fastslå med en gang at dette var ikke ferie.

De neste dagene følte som en evig fisketur, men tidspunktet da den siste økta skulle fiskes kom allikevel veldig raskt. Vi hadde gjort det «så der», men problemet var at alle «blanca» på reservoaret, og dermed røk alle muligheter for en god plassering. (Lagplassering ble nr. 14).

Personlig var jeg brukbart fornøyd, og lagplassen for neste års VM i Australia ble sikret. Det samme var også tilfelle for Olav.

Man kan vel ikke akkurat påstå at denne konkurransen var rettfærdig. For det var sonene alt for ulike, men tross alt, det burde være likt for alle. Men det er ikke til å stikke under en stol at trekningen hadde mye å si for resultatet.

Det er klart at man sitter igjen med mange tanker etter et slikt evenement, men følelsen blir den samme som etter førstegangstjeneste. Det er mye gøy, og det er endel som ikke er så gøy, men i ettertid husker man stort sett bare det som er positivt.

Det som var mest utrolig var den enorme gjestfriheten som polakkene utøvde. For ikke å snakke om hvilken enorm interesse det var for fluefiske i dette landet. Jeg har nevnt det tidligere i andre fora, men jeg sier det igjen; vi nordmenn har enormt mye å lære når det gjelder tankegang rundt forvaltning av naturressurser.

Etter to dager hjemme, begynte jeg allerede å lengte tilbake, og tilbake skal jeg..... Opplevelsene var så mange at jeg ikke hadde hatt problemer med å fortsette denne beretningen i mange sider til, men resten får vente til en annen gang.

Til dere andre som var en del av team MUSTAD; Hjertelig takk for en unik opplevelse.

Poland